

•

იყო სადამო და მომაგონდა,
ის ბაღი, სადაც მე ვკრეფდი ყვავილს.
მე მაშინ თითქოს გული არ მექონდა,
მე მაშინ თითქოს აღარ ვიყავი.

დასადღაც შუქი ბრწყინავდა ოდნავ
და ისევ წუხდა უმანკო გული.
მე მოვდიოდი, მზე ჩადიოდა,
მე მოვდიოდი შენგან მოკლული.